

„Opravdu mrazivé, jde o něco zcela nového a vzrušujícího. Strhující a děsivý román.“

STEPHEN KING

RICHARD CHIZMAR

HON NA BUBÁKA

Fascinující spojení
hororu a true crime

HION NA BUBÁKA

Copyright © 2021 by Richard Chizmar

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Bronislava Grygová, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4815-0 (pdf)

RICHARD CHIZMAR

HION NA
BUBÁKTA

přeložila Bronislava Grygová

F**B****S**

Obsah

poznámka čtenářům		7
předmluva	James Renner	9
úvod	„Jaká zrůda může tohle spáchat?“	13
jedna	Město	21
dvě	První dívka	47
tři	Kacey	69
čtyři	Podezření narůstá	93
pět	Červenec	115
šest	Skladiště figurín	145
sedm	Maddy	163
osm	Bubák	185
devět	Říjnová země	209
deset	Dozvuky	225
jedenáct	Pamětní místa	243
dvanáct	Třaskavé léto	251
třináct	Otázky	257
čtrnáct	2. dubna 1989	283
doslov	Září 2019	285
poznámka autora		327
poděkování		335

*Věnováno Kaře.
Opět.*

poznámka čtenářům

Hon na Bubáka je dílo fikce, pocta mému rodnému městu a hold mé vášni pro žánr true crime. V knize najdete epizody ze života, které jsou velmi inspirovány mou vlastní minulostí, ale ostatní události a skuteční lidé i místa a publikace jsem použil v rámci fikce, abych dodal příběhu na autentičnosti. Další jména, postavy, místa, publikace a události jsou dílem mé představivosti a přiznávám, že tato imaginární krajina není vždy příjemným místem k pobytu.

předmluva

James Renner

Píši o zločinech a občas honím sériové vrahy po celé zemi. Uchytil jsem se v novinách *Free Times* v Clevelandu a pracoval jsem tam jako investigativní novinář v době, kdy v západní části města záhadně mizely mladé ženy. Všem bylo jasné, že je mezi námi vrah, ale nikdo ho nedokázal odhalit. Celé měsíce jsem se zabýval případy zmizení Amandy Berryové a Giny DeJesusové. Jeden Amandin bývalý přítel byl v silném podezření, ale policie proti němu neměla žádné důkazy. Jednoho dne roku 2013 jsem sledoval svého syna, jak řádí v tělocvičně, a vtom mi přišla zpráva od mého starého zdroje z clevelandské policie: *Amanda a Gina právě vyšly z domu ve West Side. A je tu i třetí žena.* Večer toho dne už seděl Ariel Castro ve vazbě. Když jsem si procházel svoje poznámky, zjistil jsem, že obsahují Castrovo jméno. Jeho dcera byla poslední, kdo Ginu DeJesusovou viděl. Šéfredaktor mě požádal, abych s ní nedělal rozhovor, protože tehdy byla ještě nezletilá. Nikdy nepřestanu myslet na to, jak se mohly věci vyvíjet, kdybych ho tenkrát neposlechl.

Na léto jsem vzal svou rodinu na prázdniny do Ocean City v Marylandu. Potřeboval jsem si od všeho odpočinout a chtěl jsem dohnat dluh a přečíst několik nových románů

Stephena Kinga a Johna Irvinga, zatímco si děti budou stavět na pláži hrady z písku. V pronajatém bytě byl takový ten typický rozviklaný jídelní stůl, takže už druhý den jsem se ho rozhodl opravit. Zkoumal jsem police s knihami a hledal paperback té správné velikosti a narazil jsem na knihu Richarda Chizmara vybledlou od sluníčka *Hon na Bubáka*. Začal jsem listovat a skoro okamžitě jsem zapomněl, že opravuju stůl. Před polednem už jsem byl posedlý všemi detaily popsanými v knize a hrůzostrašnými nevyřešenými vraždami, které otrásaly městem Edgewood v roce 1988. Do půlnoci jsem knížku přečetl.

Když jsme odjížděli, vzal jsem si *Hon na Bubáka* s sebou. Víím, je to krádež, ale dospěl jsem k závěru, že pro tu knihu je to lepší než sloužit jako podložka jídelního stolu. Když jsem přijel domů, procházel jsem internet a snažil se zjistit, jestli toho chlápka chytili, ale našel jsem jen desetiletí staré příspěvky, nic aktuálního. Také mě překvapilo, že Chizmar se mezitím stal nakladatelem, a dokonce vydal několik titulů Stephena Kinga. Nakonec jsem objevil jedno staré vydání časopisu *Cemetery Dance*, ve kterém byly jeho kontaktní údaje, a tak mě napadlo poslat Chizmarovi e-mail.

Něco nového v záhadě Bubáka? Pořídil jsem fotku mnou ukradené knihy a připojil ji jako přílohu, připsal jsem i své telefonní číslo. Pět minut nato zazvonil telefon. Byl to Chiz. Ten večer jsme se spolu bavili o vražích několik hodin. Po osmadvaceti letech si stále pamatoval každičkový detail, každý zdroj, se kterým mluvil. Bylo jasné, že ta posedlost ho neopustila.

Plánoval jsem, že napíšu reportáž o tom, jak se Chizmar v mládí snažil najít vraha, ale do cesty se mi připlety jiný, novější příběhy.

Pak přišlo ráno v září 2019, kdy jsem uviděl, že se o Bubákovi píše na twitteru. Klikl jsem na odkaz v domnění, že jde o upoutávku na nějaký nový film. Něco mi říkalo, abych

příliš nedoufal, ale skutečně – týkalo se to vražd v Edgewoodu. Když jsem spatřil jméno muže, kterého právě zatkla policie, zůstal jsem jako opařený. Byl to ten poslední člověk, kterého bych podezříval.

Toho dne mi Chizmar nezvedl telefon a nezvedal ho až do konce týdne. Podrobnosti jsem se dozvěděl ze zpráv Carly Albrightové ve *Washington Post*. Ve vzduchu bylo cítit hmatatelnou úlevu. Připomnělo mi to dobu, kdy zadrželi jednoho sériového vraha, který řádl v Kalifornii. Když je zrůda nakonec za mřížemi, připadá vám to jako zázrak. Tolkien má pro tento pocit své slovo: *eukatastrofa*. Je to opak katastrofy, ale významnější, protože se nestává tak často.

Čekal jsem, co k tomu na závěr řekne Richard Chizmar. Slyšel jsem, že s tím vrahem dělal ve vězení interview, a nemohl jsem se dočkat, až se od něj dozvím podrobnosti. Je to tedy pro mě čest, že jsem byl požádán, abych napsal předmluvu k tomuto dlouho přenášenému poslednímu vydání jeho knihy.

Pokud jsem si z Chizmarovy pouti odnesl nějaké poučení, pak to, že trpělivost a naděje nakonec vyhraje nad zlem a lhostejností. Téměř vždy. Doufám, že se mnou souhlasíte.

James Renner
3. března 2020

James Renner je autor knihy *True Crime Addict*, poněkud kontroverzního příběhu o zmizení Maury Murrayové, a několika románů včetně *The Man from Primrose Land* a *Muse*. Začínal jako reportér krimi rubriky v Clevelandu. V současné době moderuje podcast *Philosophy of Crime*.

úvod

„Jaká zrůda může tohle spáchat?“

Když jsem si začal lepit výstřižky z novin a dělat poznámky o tragických událostech, k nimž došlo během léta a podzimu 1988 v mém rodném Edgewoodu ve státě Maryland, ani mě nenapadlo, že jednou z těchto útržkovitých postřehů napíše knihu.

Mnozí z mých nejbližších přátel a kolegů nemohli uvěřit tomu, že je to pravda, ale přísahám, že je.

Možná že *něco* kdesi hluboko v mém podvědomí tušilo, že by z toho mohl vzniknout příběh, ale tehdejší Rich Chizmar, čerstvý dvaadvacátník, o tom neměl ani zdání, když jednoho časného červnového odpoledne naložil svůj skromný majetek (včetně milovaného počítače Apple Macintosh, který stále ještě splácel) na zadní sedadlo a do kufru své špinavě hnědé Toyoty Corolla a zamířil po mezistátní dálnici 95 na sever, do domu svých rodičů na rohu Hanson Road a Tupelo Road.

Jediné, co jsem věděl, bylo toto: několik bloků od místa, kde jsem vyrůstal, unesli o půlnoci mladou dívku z jejího pokoje. Stalo se to před třemi dny a její zohavené tělo bylo objeveno příští ráno v nedalekém lese. Místní policie neměla žádné podezřelé.

Většinu z těch informací jsem se dozvěděl z několika novinových článků a z večerních zpráv. Zpočátku se novináři vyjadřovali o stavu mrtvoly jen vágně, ale strýc mého starého přítele byl šerifem okresu Harford a prozradil všechny hrůzné podrobnosti. „Ježíšikriste, Richi. Jaká zrůda může tohle spáchat?“ zeptal se mě přítel, jako by moje celoživotní záliba v morbidních záležitostech ze mě dělala nějakého odborníka na chování deviantů.

Toho dne jsem pro něj neměl žádnou odpověď a nemám ji ani teď, o více než rok později. Říkejte si, že jsem třeba naivní, ale podle mě se některé věci prostě pochopit nedají. Mnoho v životě – a ve smrti – je záhadou.

Když jsem večer před svým návratem domů mluvil telefonicky s otcem, byl klidný jako vždycky – hlavně ho zajímalo, co chci na svou první večeři doma, aby mohl nakoupit v proviantním skladu –, ale máma byla úplně bez sebe. „Gallagherovy známe déle než dvacet let,“ řekla a hlas jí přeskakoval pohnutím. „Přistěhovali se krátce po nás. Joshua byl teprve batole a chudinka Natasha ještě ani nebyla na světě. Měl bys za Joshem zajít, až budeš doma. Nedokážu si představit, jaké to musí být, ztratit mladší sestřičku... a ještě takhle. Zajdeš za ním? Půjdeš s námi na pohřeb, že? S Joshem jste maturovali, ne?“

A tak dál a stále dokola. Ujistil jsem ji, že si opravdu neumím představit, jaké to je, přijít o mladší sestru (vůbec nezáleželo na tom, že jsem byl v naší rodině nejmladší, takže jsem mladší sestru neměl). Ano, samozřejmě že s nimi půjdu na pohřeb. Ano, já a Josh jsme opravdu maturovali spolu, i když jsme se nikdy nijak zvlášť nekamarádili, měli jsme odlišné zájmy.

Dokonce už v tak relativně mladém věku jsem byl na dobré cestě stát se reformovaným katolíkem, ale moji rodiče byli tak zbožní, jak jen to šlo, hlavně máma. Když svět kolem ní trpěl, okamžitě trpěla také, s každým a se všemi.

Tragické zemětřesení v Asii, záplavy v Jižní Americe, vzdálený bratranec z druhého kolena s benigním nádorem, nezáleželo na tom, zda to bylo blízko či daleko. Vždycky byla taková.

Máma už byla celá zadýchaná, ale mluvila dál a sdělila mi, že chodí už týden s Normou Gentilovou, starší paní, která bydlí vedle nás, na ranní mše a modlí se za Gallagherovu rodinu. Také zašly ke Gallagherům a donesly jim smažené kuře a mísu salátu coleslaw, aby jim tak daly najevo svou podporu. V pozadí jsem zaslechl tátův zastřený hlas, který matce vyčítal, že mě zdržuje na telefonu tak dlouho. Ihned mu vyčínila důrazným: „Pšt, zmlkni!“ Když se dala se mnou znovu do řeči, omlouvala se, že je tak rozhozená a hustí to do mě, a dodala, že něco takového se ještě v Edgewoodu nestalo. Než jsem mohl vůbec něco říct, popřála mi dobrou noc a zavěsila.

Později odpoledne příštího dne, kdy jsem sjel se svou přetíženou toyotou z mezistátní dálnice 95 a zamířil na Hanson Road, zprávařka v rádiu skoro přesně zopakovala slova mé matky. Ve městě jako Edgewood samozřejmě docházelo ke zločinům – k napadení a ublížení na těle, vloupáním, krádežím a řadě přestupků souvisejících s drogami, stejně tak občas i k vraždě –, ale nikdo si nevzpomínal na nic, co by bylo třeba jen vzdáleně tak kruté a zvrácené. „Skoro jako kdyby někdo otočil neviditelným vypínačem,“ prohlásila reportérka, „a my jsme se rázem ocitli na jiném místě a v jiné době. Naše městečko ztratilo to poslední, co zbývalo z jeho nevinnosti.“

Toho dne trůnil na místě spolujezdce diplom z Fakulty žurnalistiky Marylandské univerzity, stále ještě srolovaný v kartónovém tubusu, ve kterém mi ho škola poslala. Neobtěžoval jsem se dát jej zarámovat. Ke zklamání svých rodičů jsem se ani neobtěžoval dostavit se na promoci, která se konala počátkem měsíce, a převzít diplom osobně.

Po zdánlivě nekonečných čtyřech a půl letech studia jsem měl formálního vzdělání plné zuby. Bylo načase vstoupit do reálného světa a *něco* se sebou udělat.

Měl jsem jen jeden malý problém.

Nebyl jsem si tak úplně jistý, co to *něco* je.

Během posledních několika let jsem publikoval ve školním časopisu celou složku novinových článků, většinou ze sportovního prostředí, a pár fejetonů týkajících se veřejných záležitostí. Měl jsem také štěstí a podařilo se mi publikovat v edgewoodském týdeníku *Aegis* (dvakrát) a v *Baltimore Sun* (jednou). Jako celoživotní fanoušek Baltimore Orioles jsem byl zvláště pyšný na článek o Earlu Weaverovi, který jsem napsal pro *Baltimore Sun*. Na rozdíl od diplomu byl pečlivě zarámovaný a zabalený v bublinkové folii teď ležel na zadním sedadle.

Takže, když jsem byl vyzbrojený působivým množstvím výstřižků a zbrusu novým univerzitním diplomem, čekali byste, že se nebudu moct dočkat, až se usadím doma a rovnou se pustím do hledání práce.

A mýlili byste se.

Víte, někde po cestě, mezi těmi nudnými přednáškami o tom, jak napsat správný úvodník a kdy využít nejménový zdroj a jak vést interview s neochotným člověkem, jsem se zamiloval do jiného druhu psaní. Do psaní, které je svázáno méně pravidly a vystresovaný šéf vám neštěká do ucha: „Hoď sebou, sakra, Chizmare, potřebujem to dát do tisku!“

Přesně tak, mluvím o strašáku existence každého skutečného novináře, o hippiesáckém světě Petra Pana – o fikci.

Ale počkat, je to ještě horší. Mluvím o *žánru* fikce. O zločinech, záhadách, napětí a černé ovci toho všeho – o hororu.

Už se mi podařilo prodat sedm povídek malým vydavatelům po celé zemi. Do časopisů se zvuknými názvy jako

Scifant, Desert Sun, StarSong a *Witness to the Bizarre*. Do časopisů s nepřilíživě vysokým nákladem, které často chodily do mé poštovní schránky jenom nedbale svázané sešíváčkou a s bolestně amatérskými výtvarnými pokusy na obálce. Do časopisů, které platily cent za slovo, pokud jste měli kliku, ale často vůbec nic.

Dalším důkazem mé mladické nevědomosti a machrování bylo, že svůj románek s žánrovou literaturou jsem posunul ještě o krok dál, když jsem nedávno oznámil založení svého vlastního časopisu věnovaného hororu a napětí, ambiciózního čtvrtletníku s přinejmenším diskutabilním názvem *Cemetery Dance* (název jsem převzal ze své druhé povídky, kterou jsem kdy napsal, a za kterýžto titul mě pochválilo asi dvanáct vydavatelů, ale přesně nulovou pochvalu jsem si vysloužil za kvalitu povídky samé). První vydání *Cemetery Dance* jsem plánoval na prosinec 1988, tedy za několik měsíců, a jako obvykle jsem v tom byl až po uši. Čekala mě spousta dlouhých dnů a nocí, kdy se budu učit za pochodu.

Ale nejdříve ze všeho mě čekala ta těžká část – vysvětlit svým staromódním, pravidla dodržujícím, konzervativním rodičům, že nehodlám ani napsat svůj životopis, tím méně si hledat skutečnou práci. Namísto toho jsem měl v hlavě jiný plán. Nejprve se usadím ve svém starém pokoji v prvním patře našeho domu. Pak budu s rodiči dalších sedm měsíců večerět u jednoho stolu a chystat se na svoji nadcházející svatbu (a pak se přestěhuju do Baltimore, aby Kara, moje budoucí nevěsta, mohla dokončit studium na Univerzitě Johnse Hopkinse, než přestoupí na studium fyzioterapie, čímž zajistí, že aspoň jeden z nás bude mít nakonec nějaký stálý příjem), budu se poflakovat v teplákách nebo v pyžamu a pracovat na svém milém časopisu, psát povídky o zlých chlapících a zrudách.

Plán, který nemůže selhat, což?

Naštěstí se ukázalo, že moje máma a táta jsou opravdu světci (a jsou takoví dodnes), a z důvodů, které by inteligentní člověk nepochopil, brzy vyjádřili podporu mému plánu a svou neochvějnou víru ve mě.

Takže tady to máte... takhle jsem na tom byl počátkem léta 1988, když jsem seděl za psacím stolem pod oknem s výhledem do zahrady. Pokaždé, když jsem si udělal přestávku, nedíval se chvíli na monitor a vyhlédl ven, představoval jsem si duchy svých kamarádů z dětství, jak uhánějí bez košile přes trávník, zajíkají se smíchy a mizí v mihotavém stínu pod ohromnou smuteční vrbou, v jejíchž špičatých větvích uvízlo mnoho plastických míčů a která nám poskytovala hodiny chladivého stínu. Pod ní jsme hráli kuličky, pojídali pizzu a vyměňovali si baseballové kartičky. Pod tím stromem jsem dokonce políbil svou první dívku, když mi bylo jedenáct. Jmenovala se Rhonda a nikdy jsem na ni nezapomněl.

Ale to byla minulost, a přestože ty obrázky byly v mých snech zalité sluncem a sladce nostalgické, rychle jsem si uvědomil, že teď leží přímo přede mnou nový trpytivý dárek a jen čeká, až jej rozbalím.

Jak plynuly dny prosáklé vlhkým vzduchem a slova na monitoru přibývala, rozhodnutí vrátit se domů mi připadalo jako stále správnější, skoro jako bych k tomu byl předurčen, a upřímně řečeno mě to překvapilo. Když Kara – temperamentní, trpělivá, zelenooká kráska (která shodou okolností také pocházela z rozvětvené edgewoodské rodiny) – přišla s tím, abych se na těch několik měsíců před naší svatbou nastěhoval domů, myslel jsem si, že se zbláznila. Rodiče jsem miloval z celého srdce, ale nestrávil jsem s nimi víc než týden prázdnin od té doby, co mi bylo sedmnáct, tedy před pěti lety. Měl jsem oprávněné obavy, že když my tři budeme znovu spolu pod jednou střechou, půjdeme si na nervy a máma se mě možná jednoho dne pokusí při večeři otrávit.

Jenže našťestí měla Kara naprosto neomylnou intuici, která doprovázela její milionový úsměv, a tak tomu mělo být i v následujících letech, nikdy se v ničem nemýlila.

Šedm měsíců, které jsem strávil na Hanson Road, bylo přesně tím, co jsem potřeboval. Svým způsobem to pro mě byl jakýsi most do dospělosti – k dobrému i zlému, co k tomu patří.

Nejprve zmíním to dobré. Pilně jsem pracoval v pohodlném tichu svého dětského pokoje a zlepšil jsem se ve svém řemesle. Prodal jsem pár povídek. První vydání *Cemetery Dance* vyšlo včas, vešlo se do rozpočtu a bylo docela úspěšné. Potkával jsem se s lidmi, které jsem léta neviděl. Znovu jsem oživil stará přátelství. Přes léto jsem pomáhal tátovi sekát trávník a stříhat keře, na podzim jsem s ním hrabal listy a čistil okapy. Vrtali jsme se v jeho dílně a sledovali televizní přenosy zápasů Orioles, dělili jsme se u toho o papírové tácky naložené sýrem a krekry i o plechovky piva. Pozoroval jsem, jak se ručička na váze v koupelně vychyluje doprava, když jsem si pochutnával na mámině domácí stravě, a smích rodičů, když hltali potmě v ložnici televizní seriály, se stal mou noční ukolébavkou.

Ale pak tu bylo také to zlé. To nepředstavitelně, nepopsatelně zlé, co se vznášelo nad všemi těmi úžasnými vzpomínkami jako rozhněvaná, břidlicově šedá, rozbouřená obloha. Byly zavražděny čtyři nevinné dívky.

Čtyři rodiny byly rozervány. Město se stalo rukojmím bezejmenného šilence, zrůdy mnohem hrozivější a zkaženější než cokoli, co jsem si dokázal představit v některé ze svých povídek.

Krátkou dobu, nedlouho po třetí vraždě, jsem se snažil sám sobě namluvit, že žádnou z těch dívek jsem nijak zvlášť neznal, ne doopravdy. Ale na tom nezáleželo a já jsem to věděl. Byly to naše sousedky. Byly to kamarádky kamarádů, sestry přátel, v některých případech dcery přátel. A žily

v Edgewoodu. V tom jednom místě na světě, které jsem znal a miloval úplně nejvíc.

Od té doby jsem měl spoustu času o tom přemýšlet – přesně řečeno o něco déle než rok a půl – a jsem přesvědčen, že ta reportérka v rádiu měla onoho červnového odpoledne pravdu. „Naše městečko ztratilo to poslední, co zbývalo z jeho nevinnosti.“ Po těchto událostech se zdálo, že se už nikdy nevrátíme ke způsobu života, jaký jsme znali.

A možná bychom se ani vrátit neměli.

Možná právě k tomu je zármutek. Nedovolí nám zapomenout na to, co jsme ztratili.

Nedokážu vysvětlit, proč se to stalo, jak se to stalo, to načasování mého návratu na Hanson Road v době, kdy došlo k těm vraždám. Nevím, jestli to byl osud (jak by tomu chtěli uvěřit mnozí v mém životě), anebo obyčejná smůla. Koneckonců na důvodech nezáleží.

Já tam *byl*.

Byl jsem u toho.

A ten příběh zruďy se nějak stal mým příběhem.

Richard Chizmar

20. června 1990

jedna

Město

„Právě během těch dlouhých, pomalých, zadýchaných výšlapů nahoru po příjezdové cestě vysypané štěrkem jsem začal kamarádům vyprávět strašidelné příběhy...“

1

Než se dostanu k Bubákovi a jeho hrůzovládě během léta a podzimu roku 1988, chci vám vyprávět o městě, ve kterém jsem vyrostl. Je důležité mít o tom místě – a o lidech, kteří tam žijí – jasnou představu, až budete číst následující příběh, abyste dokázali pochopit, oč přesně jsme přišli. Když projíždím tamními ulicemi, často myslím na Johna Milтона, který napsal, že jednou ztracenou nevinnost už nelze nikdy získat zpět a temnoty, do které jednou pohlédnete, se už nezbavíte.

Pro nás v Edgewoodu to byl čas temnoty.

2

Jsem přesvědčen o tom, že většina maloměst má dvě tváře. Veřejnou, která obsahuje ověřitelná fakta včetně historických událostí, demografických, ekonomických a geografických údajů, a skrytou, mnohem soukromější pavučinu

příběhů, vzpomínek, klepů a tajemství předávaných z generace na generaci, vyprávěných šeptem těmi, kdo znají město nejlépe.

Edgewood ve státě Maryland, čtyřicet kilometrů severovýchodně od Baltimoru v jižní části okresu Harford, nebyl žádnou výjimkou. Místo ležící v samém středu poloostrova připomínajícího převrácený trojúhelník ohraničený zátokou Chesapeake na jihu, řekou Gunpowder na západě a řekou Bush na východě bylo původně domovem řady indiánských kmenů. Jeden z prvních Evropanů, kteří se plavili po řece Bush, anglický kapitán John Smith, ji tehdy pojmenoval po svém milovaném rodišti Willowbyjská chřipka.

V roce 1732 byla na břehu řeky otevřena modlitebna Presbury, jeden z prvních metodistických kostelů v Americe. Železnice vybudovaná v oblasti v roce 1835 umožňovala dopravu zboží na místní zemědělské trhy a její prodloužení v polovině padesátých let 19. století se stalo základem pro rozvoj města Edgewood. Dřevěný železniční most přes blízkou řeku Gunpowder vyhořel v dubnu 1861 během Baltimorské vzpoury a znovu ho zapálili vojáci Konfederace v červenci 1864.

Ačkoli v roce 1878 měl Edgewood pouhých 36 stálých obyvatel, železnice a okolní úrodná zemědělská půda přispěly k jeho rozmachu. Zanedlouho vyrostla v oblasti spousta nových domů včetně řady okázalých rezidencí, z nichž mnohé patřily obchodníkům, kteří denně dojížděli vlakem do Baltimoru. Brzy pak následovaly škola a pošta, hotel, obchod se smíšeným zbožím a kovárna.

Nádraží v Edgewoodu bylo stále oblíbenější také kvůli nedalekým honitbám, na kterých žilo mnoho druhů vodního ptactva. Netrvalo dlouho a do Edgewoodu přijížděli elegantní gentlemani ze vzdálených severovýchodních měst, jako je New York nebo Boston, aby se zúčastnili loveckých výprav. Generál George Cadwalader, svérázný válečný hrdina

a uznávaný filadelfský právník, postupně skoupil v této oblasti rozsáhlé pozemky o rozloze téměř osmi tisíc akrů a zval na návštěvu zámožné a vlivné přátele. Území kolem vodních ploch pronajímal různým loveckým klubům a sám založil více než deset farem. Tvrdě pracující pachtýři odváděli Cadwaladerovi místo peněz značný díl ze své sklizně.

Další prominentní postavou v počátcích Edgewoodu byl Herman W. „Boss“ Hanson. Pan Hanson byl prosperující urozený farmář a dlouholetý člen dolní sněmovny Marylandu, ale také mazaný podnikatel. Nejvíce mu vynášela rajčata a v jednu chvíli provozoval v oblasti čtyři konzervárny a vykupoval rajčata od všech ostatních farmářů, aby dokázal vyhovět vysoké poptávce. Konzervované ovoce podával pod značkou Queen po celé zemi, ba dokonce ho vyvážel i do zámoří.

K první skutečně dramatické události v dějinách města došlo až v létě 1903, kdy se skupina ozbrojených banditů pokusila vyloupit vlak vezoucí výplaty, který čekal na edgewoodském nádraží. Proběhla divoká přestřelka, která skončila smrtí dvou mužů zákona, jednoho civilního zaměstnance firmy převážející peníze a všech šesti banditů. Reportér místních novin napočítal ve zdech nádraží přes dvě stě padesát kulek. Takové násilí však naštěstí nebylo v našem malém městě běžné.

Kousek dál po kolejích bylo nádraží Magnolia pojmenované podle půvabných keřů, kterým se tam velice dařilo. Naproti stanici se rozkládal park Magnolia Meadows, letovisko vhodné pro akce pod širým nebem a pikniky, oblíbené výletníky z Baltimore. Prostorný pavilón uprostřed lesíku se využíval k tanci a k pořádání svateb a počátkem 20. století se Magnolia chlubila vlastní poštou kostelem, školní budovou, konzervárnou a několika obchody.

Poklidný život obyvatel Edgewoodu se však dramaticky změnil v říjnu 1917, kdy vláda Spojených států vyvlastnila

všechny pozemky ležící jižně od železnice a vybudovala na nich vojenský komplex Edgewood Arsenal. Do oblasti se valily tisíce lidí, aby tu vystavěly řadu zařízení určených k nakládání s různými druhy chemických zbraní. Vláda nechala postavit ohromné továrny na výrobu takových toxických látek, jako je yperit, chlór, chlorpikrin a fosgen. Produkovaly dokonce plynové masky pro koně, osly a psy. Nejvíce lidí v nich pracovalo v červenci 1918, jednalo se přesně o 8 342 civilních zaměstnanců a 7 175 vojáků.

Bohaté majitele, jako byl generál Cadwalader, za ztracené pozemky vláda odškodnila, ale místní nájemci půdy a pachtýři nedostali nic. Řada černých farmářů se odstěhovala a vytvořila malou komunitu v oblasti Magnolie, známou jako Dembytown. Podél severovýchodní hranice Dembytownu postavili tři úzké domy pobité překládanými prkny, ve kterých sídlil obchod se smíšeným zbožím a škola se dvěma třídami. Zřídili si tam i jazzový klub zvaný Černá díra, ten však roku 1920 za podezřelých okolností vyhořel.

Rozrůstající se přítomnost armády Edgewood brzy změnila. V celé oblasti se stavěly školy, byty a spousta podniků. Druhá světová válka pak přivedla do města další vlnu vojenského personálu i civilistů. Nádraží bylo nutno rychle zmodernizovat, aby zvládalo takový nápor. V řadě míst Edgewoodu vyrostly další provizorní ubytovny pro civilní zaměstnance, ve městě začali bydlet i někteří vojáci. Záplava nových obyvatel spolu s dokončením Route 40, čtyřproudové dálnice přetínající Edgewood, uspíšila další hospodářský rozvoj. Počátkem padesátých let byla založena Edgewood Meadows, rozlehlá čtvrť rodinných domků. Zastavěnou oblast přetínaly na půl Old Edgewood Road a Hanson Road a obě tyto ulice byly brzy posety komerčními institucemi. Dále na jih po Hanson Road byly postaveny dostupné městské domy, Courts of Harford Square, které pokryly sto akrů

úrodné zemědělské půdy. Na travnatém kopci nad novým sídlištěm stál původní „Hanson House“, postavený Thomasem Hansonem počátkem 19. století. Ohromný viktoriánský dům měl jednapadesát oken a sedm štítů a byla to první budova v Edgewoodu s vnitřním vodovodem. V roce 1963 byla otevřena na Hanson Road naproti chaotickému supermarketu Acme edgewoodská veřejná knihovna. Později toho roku zprovoznili sjezd z mezistátní dálnice 95, což vedlo ke vzniku dalších rezidenčních čtvrtí. Aby se vyřešil nárůst počtu mladých studentů v této oblasti, vznikla ve městě nová základní i střední škola.

Jenže po každém rozkvětu přichází nevyhnutelně úpadek – v letech následujících po vojenském zapojení Spojených států do války ve Vietnamu byla řada programů testování zbraní v Edgewood Arsenal zredukována či zcela zrušena. Vojáci a civilní zaměstnanci se přesunuli do jiných základen na východním pobřeží a brzy se mnohé z odlehlějších částí Arsenalu změnilo v města duchů. Několik let se mluvilo o tom, že vláda plánuje otevřít v opuštěných oblastech výcvikové středisko pro parašutisty, ale tyto plány se nikdy nerealizovaly.

Koncem osmdesátých let pokrývala nejednotná komunita Edgewoodu asi 40 km². Populace dosáhla téměř 18 000, z toho 68 % tvořili běloši, 27 % Afroameričané a 3,5 % Hispánci. Median příjmu domácnosti byl mírně pod celonárodním průměrem a činil 40 500 dolarů. V průměrné domácnosti žilo 2,81 obyvatel a průměrná rodina měla 3,21 členů.

Taková byla veřejná tvář Edgewoodu ve státě Maryland.

Teď vám popíšu Edgewood, jaký znám a miluju.

Vyrostl jsem ve skromném dvoupodlažním domě se zelenými okenicemi a svažující se příjezdovou cestou na rohu Hanson Road a Tupelo Road. Ten dům a chodníky, ulice i zahrádky, které jej obklopovaly, mi byly celým světem od mých pěti let až do sedmnácti, kdy jsem odešel na univerzitu. Moji rodiče tam bydlí dodnes.

Byl jsem poslední z pěti dětí – měl jsem bratra Johna a sestry Ritu, Mary a Nancy – a na svět jsem přišel téměř osm let po nejmladší sestře. Jinými slovy jsem byl zřejmě omyl. Nikdy jsem se rodičů nezeptal, jestli je to pravda, ale slýchal jsem to dost často od svých sourozenců, takže skoro věřím, že ano. Ať tak či onak, nikdy na tom nezáleželo.

Můj otec (penzionovaný příslušník Letectva Spojených států amerických, tichý pracovitý muž, slušný a poctivý) a matka (pečovatelka ekvádorského původu, maličké postavy a stále ještě kráska) vychovávali všechny své děti se stejnou láskou, porozuměním a trpělivostí. No, skoro. Musím přiznat, že jako nejmladší, podle některých i nejroztomilejší a především poslední z Chizmarova klanu, který žil pod jejich střechou, jsem byl tak trochu jejich oblíbencem.

Ale to odbočuju.

Bíle natřené vchodové dveře a velké arkýřové okno našeho domu shlížely na Hanson Road, jednu z nejušnějších ulic v celém Edgewoodu. Značka na jejím začátku sice omezovala rychlost na čtyřicet kilometrů za hodinu, ale toto pravidlo dodržovalo jen pár řidičů. Pravá strana našeho domu sousedila s Tupelo Road, mnohem klidnější třídou lemovanou stromy, která se táhla od Tupelo Court až k metodistickému kostelu Presbury na Edgewood Road.

Zastřešený chodníček spojoval naši jídelnu s garáží pro jedno auto. Garáž byla zašivárnou mého otce, jeho azylem.

Když jsem vyrůstal, střídavě mi naháněla strach anebo mě fascinovala. Z nějakého důvodu mi vždy připomněla tu magickou a chaotickou čarodějovu dílnu ze staré disneyovky *Fantazie*. U větší části protilehlé stěny stál úzký, podomácku vyrobený pracovní stůl. Na dírkované desce nad ním zabíraly každý centimetr desítky nástrojů a přístrojů se záhadnými názvy na štítcích a uspořádané způsobem, který dodnes nechápu. Na jednom konci ponku stály jeden na druhém čtyři organizéry ve tvaru krychle s řadami malých plastových zásuvek, z nichž každá byla pečlivě označená a plná matic, šroubků, hřebíků a těsnění nejrůznějších velikostí. Na druhém konci byly k pracovní desce přidělané velké ocelové svěráky. Pod stolem byly úhledné hromady narežané kulatiny, spousta plastových kbelíků a dvojice starých štaflí. Zbývající prostor na zdech garáže zabíraly prohnuté překlízkové desky, starý nábytek čekající na opravu a velká, strach nahánějící zařízení: cirkulárka s lesklými kovovými zuby, válcová bruska, fréza a stojanová vrtačka. Mým kamarádům i mně ty nástroje připomínaly sofistikované mučící náčiní. Ještě výš na zdech visela jedna police nad druhou, také podomácku vyrobené, plné malých lepenkových krabic, skleněných nádobek a starých plechovek od kávy olepených kousky krycí pásky, na nichž stálo kapitálkami otcovým rukopisem: *PROVAZ. IZOLEPA. DRÁT. ZÁMKY. SVORKY. KULIČKOVÁ LOŽISKA*. Pro osmiletého kluka kouzelné věci.

Bohužel, zbytek domu nebyl ani zdaleka tak zajímavý. Malá kuchyně, jídelna, obývací a hala tvořily první podlaží. Starý skříňový stereogramofon, ve kterém byla otcova úctyhodná sbírka jazzových nahrávek, stál uprostřed obývacího pod arkýřovým oknem a stěny lemovalo několik knihoven z mahagonového dřeva. Pohovka a křeslo byly nevysvětlitelně zelené. Nahoře se nacházely tři nevelké pokoje a koupelna. Můj pokoj byl ve vzdáleném rohu a z oken jsem

měl vyhlídku na boční a zadní zahradu. Přízemí leželo tak nízko, že mu při vydatných deštích hrozilo zatopení. Mělo tmavé, dřevem obložené zdi a bylo vybavené sektorovou sedačkou, polohovacími křesly a černo-bílým mramorovým konferenčním stolem, na němž si můj otec skoro každý večer vykládal pasiáns. Nesměl chybět televizor a uprostřed největší stěny visely velkolepé, ručně vyřezávané kukačky.

Jedním z mých nejoblíbenějších míst v domě byla velká zastíněná veranda, na kterou se vcházelo posuvnými skleněnými dveřmi z jídelny. Na té verandě jsem strávil bezpočet letních večerů – četl jsem si tam komiksy, třídil baseballové a fotbalové kartičky anebo hrál s kamarády deskové hry. Máma nám vždycky donesla džbán domácí limonády a sušenky s kousky čokolády, ještě teplé a lepkavé z trouby, a my jsme se cítili jako králové. Někdy jsme tam s kamarády i přespávali, když bylo dost teplo.

Přestože jsem odmalička rád četl, nemluvě o tom, jak posedle jsem sledoval v televizi horory a westerny, jsem většinu času trávil venku. Ode dne, kdy jsme se do domu nastěhovali, jsem trávil spoustu hodin pod starou smutečnickou vrbou, která hlídala naši boční zahradu, a představoval si, že jsem nadhazovač Jim Palmer z Baltimore Orioles. Patami starých tenisek jsem do trávy vyhloubil pozici a pak jsem udělal svůj nejlepší náprah a nadhazoval jeden rychlý míč za druhým do čtverce na betonové zdi. Čtverec byl nebezpečně blízko okna v přízemí a já považuju za malý zážrak, že jsem ho nikdy nerozbil, i když zelená okenice na levé straně za mou mladickou aroganci zaplatila pořádně. Otlučená k nepoznání od stovek nepodařených hodů – vysoko a směrem k mým imaginárním pravorukým pálkářům – držela na zdi jen díky dvěma posledním ohnutým a zrezivělým hřebíkům. Tu zničenou okenici mi otec dodnes tak úplně neodpustil.

V chodníku před naším domem, který vede rovnoběžně s Hanson Road, je třiatřicet škvír nejrůznějších velikostí a tvarů, zatímco ten na Tupelo Road jich má devatenáct. Oba chodníky jsem znal jako své boty. Krácel jsem po nich, jezdil na skejtu nebo na kole každý den, celých dvanáct let. Když jsme byli malí kluci, stavěli jsme rampy z betonových bloků a dřevěných prken, které jsme zachránili na staveništi anebo si je „půjčili“ z tátovy dílny, a skákali jsme z nich na kole. Většinou jsme neměli trička a o nějakých helmách nemohlo být ani řeči. Jednou jsme dokonce přemluvili malého kluka, který bydlel o pár bloků dál, aby skočil se zavázanýma očima. Neskončilo to dobře a dál už jsme to nezkoušeli. Občas jsme si to ztížili a skákali přes popelnice nebo plastové pytle naplněné trávou a listím. Jindy jsme si lehli vedle sebe na chodník a přesakovali se navzájem. Věřte mi, když vám říkám, že ležet na zádech na sluncem rozpáleném betonu s rukama u těla a zavřenýma očima a nechat vašeho střeleného kámoše, který fakt věří tomu, že je slavný kaskadér Evel Knievel, aby se nad vámi řítíl na kole, je vrchol slepé dětské důvěry.

Jednoho letního odpoledne vjela se svým pontiacem na příjezdovou uličku Melody, starší sestra mého kámoše Normana a místní hvězda, se kterou bylo třeba počítat, protože už měla řidičák a kouřila cigarety bez filtru. Vystoupila a uprosila nás, aby si to mohla také zkusit. Norm byl zprvu proti, ale pak svolil a svěřil jí svoje kolo upravené ve stylu chopper motorky. Pamatuju si to, jako by to bylo věra. Z reproduktorů temně černého Pontiacu Trans Am vyřvával David Bowie, zatímco Melody vyjela až úplně nahoru na kopec Tupelo a otočila se až u požárního hydrantu na rohu Cherry Court. Pak začala šlapat do pedálů. Rychle. Moc rychle. Stáli jsme s kamarády na obrubníku, pusy otevřené úžasem, a ona v rychlosti dobrých čtyřiceti kilometrů za hodinu najela na rampu a letěla výš než půl metru,

možná metr nad zemí. Dlouhé špinavě blond vlasy za ní vlály jako pláštěnka nějakého superhrdiny. Když se pneumatiky znovu s hlasitým *žuch* dotkly země, všichni jsme zájásali, ale pak jsme zase rychle ztichli, protože kolo začalo okamžitě vibrovat a vymklo se kontrole. Než mohl někdo z nás vykřiknout, aby si dala pozor, kolo i s Melody, která se ho teď držela jako o život, narazilo do stopky na rohu Hanson Road a Melody dopadla na chodník jako hadrová panenka. Všichni najednou jsme k ní utíkali. Byli jsme si jistí, že poprvé v životě uvidíme mrtvolu. Ona se ale opřela o sedřený loket, její roztažené nohy a pravé předloktí vypadaly jako krvavá kaše a dala se do smíchu. Nemohli jsme tomu uvěřit. Nejenže byla stále naživu, ona si myslela, že to bylo ohromně legrační! Prostě hvězda.

Jediný, na koho to neudělalo dojem, byl Norm. Zuřil, protože rám jeho kola – nedávný dárek od rodičů k narozeninám – byl zkroucený do hnusného a zřetelně neopravitelného preclíku. Spustil přívál barvitých nadávek. O mnoha z nich jsem se doslechl až později, to musím přiznat, protože jsem skoro nedával pozor. Stál jsem u nás na zahradě s vykulenýma očima a zíral na delikátně opálenou kůži Melodyina nahého těla, které bylo velkoryse odhaleno, jak se oranžový top, který měla na sobě, posunul nahoru a roztrhl, když dopadla na chodník. Nad plochým, hladkým, opáleným bříškem jsem rozeznával tmavě červený proužek krajkové podprsenky, která držela bledou hromádku nahého ňadra – byla to první podprsenka a prs, který tento devítiletý kluk viděl. Moje oči k tomu byly připoutány jako oči nějakého starého slizouna na přeplněné pláži, dokud Melody nakonec nevstala. Oprášila se, nasedla do svého auta a odjela. Byl to jeden z nejlepších dnů mého mladého života.

Můj otec byl přesvědčený o tom, že lidé by se měli o své věci dobře starat. Byla to pro něj věc hrdosti. Naše auta byla vždycky umytá a navoskovaná a dům náležitě upravený

zvenku i uvnitř, ale myslím, že nejvíce pozornosti věnoval trávníku. Na jaře a na podzim ho hnojl, pravidelně stříhal keře a stromy, které na něm rostly, po letních bouřích sbíral spadané větve, upravoval trávu okolo chodníku (v tom byl zvláště pečlivý, často vykopal po obou stranách tak hluboké brázdy, že do nich pak nevyhnutelně zapadly pneumatiky našich kol, což vedlo k mnoha velkolepým karambolům a dodnes si nejsem jistý, jestli nám to nedělal naschvál) a jednou týdně s téměř náboženskou horlivostí trávník sekal.

Šťastná náhoda tomu chtěla, že jsme měli jednu z největších zahrad v okolí, která – k nemalé nelibosti mého otce – sloužila často jako hřiště pro mé kamarády. Hráli jsme všechno od softballu až po minigolf a přetahovanou. Dráhy mezi metami, kopírující tvar baseballového hřiště, byly do tátova milovaného trávníku vepsány trvale. Jako mety posloužila víka popelnic a jedno staré frisbee rozkoušané od psa. Prověšený telefonní drát, který se táhl přes Tupelo Road, plnil funkci hranic homerunu. Když jsme hráli, často se pod námi otrásala zem a bylo slyšet přidušené exploze, protože v Edgewood Arsenal probíhaly testy zbraní. Nebylo nezvyklé, že nám nad hlavami přelétaly skupiny bojových letounů či helikoptér ze základny Aberdeen Proving Ground, kde můj otec kdysi sloužil jako letecký mechanik. Když se nad námi objevily, přestali jsme dělat cokoli, čemu jsme se zrovna věnovali, a předstírali jsme, že je sestřelujeme neviditelnými samopaly a bazukami.

Na tom zastřešeném chodníčku ke garáži jsem často pořádal představení, za něž jsem si účtoval od diváků po deseti centech, a na dvorku něco jako karnevaly, kdy jsem používal staré vyhozené hračky a komiksy jako ceny do tomboly – to vše ve snaze vylákat z kapes mladších děcek pár drobných. Také jsem si na chodníku na rohu ulic Hanson a Tupelo postavil karetní stůl a vnucoval okolojedoucím řidičům vychlazenou limonádu v pohárcích z voskovaného papíru.

V předním rohu zahrady stála vzrostlá slivoň a nepro-
niknutelný shluk divokých jabloní, které nám poskytovaly
spoustu munice pro naše časté sousedské bitvy. Stromy nás
také dokonale chránily, když jsme bombardovali auta. Po-
kud jsem jako mladík měl nějakou slabost, nějaký zlozvyk,
proti kterému jsem nic nezmohl, byť jsem byl mnohokrát
přichycen při činu a následně potrestán, pak to bylo házení
jablek nebo hlíny na projíždějící auta. Pro tuhle charakte-
rovou vadu nemám žádné vysvětlení. Můžu jen říct, že po-
kud jste někdy leželi v chladivé letní trávě na břiše a čeka-
li na blížící se vůz, pak jste vyskočili a hodili na něj něco
malého a kulatého a pak poslouchali to tupé *bum* prová-
zející náraz, víte přesně, o čem mluvím. Ještě větší zábava
byla, když řidič zastavil a začal nás honit. Pro nás, kluky
z Hanson Road, to byly vzácné okamžiky nespoutané rado-
sti a adrenalinu a toužili jsme je prožívat stále dokola. Po ur-
čitou dobu jsem si myslel, že mě za to otec pošle do polep-
šovny, či dokonce do vězení. Nakonec to ale vzdal a přestal
se mnou na toto téma komunikovat. Moje hodná maminka
se mě snažila přivést zpět na správnou cestu návrhy jako:
„Proč, chlupci, nehoníte světlušky nebo necvrnkáte kulič-
ky?“ Jenže to byly hry pro malé děti, které nás nijak nepři-
tahovaly. Nikomu se neulevilo víc než mým rodičům, když
jsem se svého zlozvyku nadobro vzdal, což bylo jen krátce
před mým nástupem na univerzitu.

Jestliže dům se zelenými okenicemi a prastará smuteč-
ní vrba byly středobodem mého světa, když jsem vyrůstal,
a nábojem „kola mého života“, jak jsem o tom smýšlel poz-
ději, pak každá cesta, úzká či široká, která vedla od domu,
připomínala paprsek toho věčně se otáčejícího kola. Kaž-
dý z těch paprsků mířil jiným směrem a všechny společně
definovaly vnější hranice mého milovaného rodného města.

Bez ohledu na to, co ukazují mapy, pro mě se Edgetown
táhl od soudní budovy na Harford Square (asi kilometr na

sever po Hanson Road) po hranice parku Flying Point na břehu řeky Bush (několik kilometrů jižně od střední školy, která stála přesně jeden a půl kilometru od naší příjezdové cesty). O jeden a půl bloku dál byla zkratka, kterou jsme se mohli dostat na zastávku autobusu, ale moc nás nelákala. Dlouhá procházka nám poskytovala víc času k poplakování a znamenala odklad otročiny nad domácími úkoly. Dávala nám také další možnost házet malé kulaté objekty na projíždějící auta, či ještě lépe... na školní autobusy.

Měl jsem to štěstí, že jsem vyrůstal se spoustou vrstevníků, ale mými nejbližšími kamarády, skutečnými komplici, byli Jimmy a Jeffrey Cavanaughovi, kteří bydleli o dva domy dál směrem nahoru po Hanson Road. Kluci Cavanaughovi byli šikovní, nezbední a užil jsem si s nimi spoustu legrace. Hned vedle nich bydleli Brian a Craig Andersonovi. Tihle pošuci, bratři Andersonovi, se velice podobali jeden druhému a byli příliš vznětliví, než aby spolu dokázali vycházet. Tuto dynamiku nejlépe zachycují dvě památné příhody. Jednou se spolu tak pohádali, že Craig vběhl do kuchyně, popadl z dřezu nůž na steaky, vrátil se a bodl Briana do stehna. Nutno říct, že to byl také Craig, kdo pak staršímu bratrovi nohu obvázal a zavolal sanitku. Druhý případ se stal jednoho žhavého letního odpoledne, kdy rozzuřený Craig spustil svoje kraťasy ke kotníkům, uprostřed Hanson Road si přičapl, vykadil se do dlaně, pak se hnal za utíkajícím Brianem a hodil mu na holá záda čerstvé lejno jako nějaká naštvaná opice v zoo. Víím, že je to nechutné a přitažené za vlasy současně, ale já jsem to viděl na vlastní oči – a byl to šokující pohled. Nikdy na to nezapomenu.

Jimmy a Brian chodili jen o třídu níž než já (Jeff a Craig o několik let níž než jejich starší, ale ne o moc moudřejší sourozenci), takže my tři jsme si byli obzvlášť blízcí. Díky tomu, že jsem měl tři starší a pořádně panovačné sestry, obvykle jsem se pasoval do role vůdce naší malé sousedské

party. Zdálo se, že Jimmymu ani Brianovi to nevadí, a ne-
vzpomínám si, že bychom se někdy pohádali a neusku-
tečnili také jejich plány. Byli jsme buď tři mušketýři, nebo
tři moulové, záleželo na tom, koho byste se zeptali. Lidé
nás znali a my jsme znali je – měli jsme přehled o kaž-
dém děcku a o většině dospělých z naší části Edgewoodu.
A také jsme věděli, kde hledat *materiál*. Věděli jsme, kde
bydlí hezké holky, kde jsou zkratky, ve kterém automatu
na cigarety a na které benzince zůstávají na tácku zápal-
ky (vzácná měna, které se mohly rovnat jenom petardy),
ve kterých kontejnerech najdeme nejvíc vratných lahví od
sodovek a ve kterých domcích na stromě leží zásoby por-
nografických časopisů.

Věděli jsme, kteří rodiče dávají svým dětem na zadek
a kteří nadmíru popíjejí, kteří sousedé mají bazén a sou-
časně chodí v neděli ráno do kostela – což znamenalo, že
můžeme beztrestně hupsnout do vody. S přibývajícím vě-
kem jsme přišli i na to, ve kterých obchodech nám prodají
alkohol, kde policajti ukrývají ruční radary či která parko-
viště se hodí na muchlování s holkama.

Typický letní den nabízel celou škálu mladických dob-
rodružství. Provozovali jsme všechny možné známé sporty
a některé jsme si vymysleli z čisté nudy. Rýpali jsme palci
u nohou do asfaltových bublin na silnici. Skákali jsme šip-
ky do zahradního bazénu Cavanaughových. Chytali jsme
ryby v potocích, rybnících a řekách kolem Edgewoodu.
Zkoumali jsme nekonečné lesy a stavěli tajné podzemní
bunkry. Někdy se k nám přidal náš dobrý kámoš Steve Si-
nes a vzal s sebou tátovu poloautomatickou dvaadvacítku.
Dlouhá odpoledne jsme trávili v lese lovem vran a supů
anebo střelením na prázdné plechovky a lahve. Jindy jsme
zodpovědně nacvičovali bezpečné zacházení se zbraní tak,
že jsme si navzájem mířili na boty a zařvali „Uhni!“, než
jsme natáhli spoušť a vystřelili do hlíny, kde se ještě před

pár vteřinami nacházely kamarádovy nohy. Je zázrak, že stále máme všechny prsty u nohou.

Jindy jsme vylezli po okapové rouře na střechu základní školy na Cedar Drive a představovali jsme si, že stojíme na zasněženém vrcholu v nějaké vzdálené zemi. Anebo jsme po podobném okapu vyšplhali na střechu benzínky Texaco na křižovatce Hanson Road a Edgewood Road a vystrkovali holé zadky na projíždějící řidiče. (Tenhle zvláště senzační kousek jednoho paměťihodného odpoledne bohužel skončil, když naše hubená bledá pozadí zahlédl cestou z práce můj otec. Měl jsem pak týden zaracha.)

Pokud jde o život v malém městě, jako je Edgewood, musíte chápat, že z nudy vznikala zvláštní spojenectví a věci, které jsme dělali, neměly často žádný smysl. Jednou v létě jsme spolu s naším starým kamarádem Carlosem Vargasem založili exkluzivní skupinu nazvanou Klub nebojácných. Z nějakého neznámého důvodu bylo součástí přijímacího rituálu házení miniaturních angličáků pod rouškou noci do bazénů náhodně vybraných v naší čtvrti. Jistou dobu jsme zase byli bláznivě posedlí sbíráním pulců do sklenic od arašídového másla. Jednou jsem se celé červencové odpoledne procházel po městě bez košile s mrtvým dvoumetrovým černým hadem okolo krku. Dokonce jsem se snažil vejít do několika obchodů, ale vyhodili mě. Nikdo – ani já – neví, proč jsem to udělal, ale na tom nezáleželo. V tu chvíli to prostě byla děsná sranda.

Edgewoodské nákupní centrum několik bloků od našich domů, přímo naproti knihovně, také skýtalo hodiny zajímavé zábavy. Byl tam obchod Plaza, kde jsme si kupovali většinu bonbónů a všechny komiksy a baseballové a fotbalové kartičky. Já jsem tam navíc kupoval také všechny dárky pro mámu ke Dni matek od chvíle, kdy jsem byl dost velký na to, abych tam mohl jít sám, až dokud jsem v šestnácti nedostal řidičák. Vedle se nacházel obchod s lihovinami, kde